

14. Výlet

„Zaletěl bych dát brko do jiný galaxie,“ řekl Blázen jednoho rána při snídani.

„Šéfe?“ zvedl hlavu od svých lajn Pong.

„Máme superpilota se supermotorem v superlodi a ještě sme si neudělali pořádněj supervýlet. Furt lítáme po naší galaxii, která se nám díky novému pohonu fakt kurevsky zmenšila. Přitom můžeme letět kam chceme. Přemejšlím nad tím posledních pár nocí a náš Doktor mi přijde nevyžitej.“

„Kapitáne, vždyť Galaxie je velká a ještě je tolik míst, který sme nenavštívili a nenavázali obchodní vztahy,“ řekl opatrně Karlos.

„Máš pravdu, ale když už máme takovou limuzínu, proč si neudělat pořádný výlet k moři,“ zasnul se Blázen, přivřel oči a potáhl z brku.

Posádka si oddechla, protože představa trmácet se mimo Galaxii nikoho nelákala. Jenže jejich úleva netrvala dlouho.

„Mozeček zůstane a bude s Mazlíčkem hlídat základnu, zbytek letí se mnou,“ otevřel opět oči. Jídelnou se ozvalo několik nápadem otrávených výdechů.

„Doktore, jdi připravit Kapku,“ otočil se k Doktorovi, který se choulil v koutě.

„Urgho, odnes ho, připoj k lodi a zkus mu vysvětlit, co po něm chci,“ řekl Blázen, když viděl Doktorovy omezené komunikační schopnosti.

„A ty Kokote, jdi usmažit hromadů řízků a nakrájet chleba, na vejletě budeme mít hlad,“ dodal Kapitán.

Sešli se o pár desítek minut později v hangáru ve stanici na Titanu.

„Tak co Doktor, Urgho?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, dobrý. Je připojenej a pochopil, že chceme podniknout výlet. Tak sem mu vysvětlila, ať vybere nějakou blízkou a dobře prozkoumanou galaxii, že nechceme skončit miliony světelných let daleko. Navrhla jsem mu trpasličí galaxii Canis Major, v Lonely Space píšou, že v jedný hvězdný soustavě je nejlepší restaurace veškerýho známého vesmíru.“

„Zní to jako dobrej nápad,“ řekl Karlos a upil z láhve.

„Šéfe, můžeme se nalodit?“

„Jasně, že jo. Už dorazil Kokot s řízkama?“

„Můj vůdce, tady jsem!“ jako na zavolanou vstoupil Kokot do hangáru a v rukou nesl velkou mísu přikrytou víkem, ze které se linula neskutečná vůně vídeňských telecích řízků v trojbalu rozměru kola od vozu.

„Paráda, můžeme vyrazit na víkendový piknik. Všichni nastupovááát!“ s radostí v hlase zahájil Blázen výlet.

V řídicí místnosti bylo rušno a proběhla malá hádka o místa, kterou Blázen shlédnul ze svého kapitánského místa se zapáleným jointem a úsměvem ve tváři.

„Doktore, jak si na tom?“ zeptal se Doktora, který hověl ve svém cestovním vaku. Z reproduktoru se ozval kovový hlas.

„Kapitáne dobře, připadám si zase úplně normálně. Urgha mi vysvětlila účel naší cesty, souřadnice nastaveny.“

„Dobře Doktore, Kokot nás vyvede někam hodně daleko od civilizace a tam pak zapneš mezigalaktický motory. Nechci v okolí budit příliš pozornost a navíc, je to tvoje první dálková cesta.“

„Kapitáne, až budeme na místě, dejte mi znamení, já si pustím zatím nějaký porno. Upgradovali mi online obchod a přibylo zasraně nových aplikací,“ odmlčel se Doktor.

„Kokote, slyšel si. Vyved' nás někam do samoty, kde nás nikdo neuvidí.“

„Můj vůdce, slyšel jsem a na váš rozkaz!“ odpověděl rázně Kokot, zavřel vstup do Kapky, zvedl loď a vylétl ven. Provedl tradiční oblet s vizuální kontrolou zabezpečení a zamířil do volného prostoru.

Dvě hodiny letu utekly rychlostí prudké vody a Kokot ohlásil, že jsou v zapadákově, kde kosmický lišky dávají dobrou noc. Posádka byla uvelebená v křeslech, na podlaze leželo několik odložených lahví a všichni napjatě očekávali co přijde dál.

„Fajn,“ rozhlédl se Blázen po svých lidech, „naš první společný výlet mimo Galaxii může začít. Doktore, doprav nás 28 tisíc světelných let daleko, chci si zahulit v nejlepší restauraci ve známém vesmíru.“

„Rozkaz, Kapitáne,“ ozval se kovový hlas z mikrofonu. „Kokote, ty se pusť řízení.“
Započal odpočet. Odbila nultá sekunda a před Kapkou se otevřel horizont událostí.

Doktor do něj i s lodí vstoupil a před výletníky se rozzářil světelný tunel plný kyselých barev s efekty, ze kterých přecházel zrak.

„Kapitáne, nejjednodušší možná vizualizace okolního prostředí. Lépe vám své pocity a vjemy neumím zprostředkovat. Červí díra je fantastická věc.“

„Díky za vysvětlení. Jak dlouho poletíme?“ zeptal se Blázen.

„Chvilí, cíl cesty je hned za rohem. Dáte si brko, možná dvě, tři a budeme na místě.“

„Zapaluji první brko,“ zasmál se Blázen a napil z lahve, kterou mu podal Jack.

Cesta ubíhala v klidu ničím nerušená. Nálada byla uvolněná a všichni si již představovali, jaké je to na druhé straně tunelu.

„Můj vůdce, uvědomujete si, jakou moc a sílu nám dali Muskové do rukou?“

„Uvědomuji Kokote, ale taky nezapomeň, že mají Doktora pod dohledem, oni kdykoliv vědí, kde se zrovna nacházíme.“

Kapka se otřásla a všichni popadali na podlahu. Scénérie tunelu zrudla a loď znatelně přidala na rychlosti.

„Doktore, co se kurva děje? Kam zmizela pohoda? Zrovna sem se chystal, kurva, zapálit druhý brko!“ zařval Blázen. Nějakou chvíli trvalo, než se ozval mikrofon.

„Kapitáne, malej problém. Asi zkrat v subprostoru.“

„Jakej kurva zkrat v subprostoru?“

„Nevím, prolítla tu nějaká energie, úplnej všechozmrda a vypálila stopy v subprostoru. Už jsem se spojil s Musky a čekám a na odpověď.“

„Můžeš nás zastavit, ať nedoletíme na konec vesmíru a nepřepadneme přes okraj?“

„Kapitáne, to se nestane, ale zastavit snad můžu. Ale až se mi restartuje navigační systém.“

„Jak kurva restartuje? Chceš říci, že nevíš kde sme?“

„Kapitáne, dalo by se tak říci,“ odpověděl kovový hlas a umlkl.

„Šéfe, nejsme v prdeli?“ zeptal se opatrně Pong.

„Nevím, doufám, že ne.“

Blázen zapaloval třetí joint, když se opět ozval kovový hlas.

„Kapitáne, připravte se, vystoupíme z červí díry.“

„Už víš kde sme?“

„Přibližně asi 380 tisíc světelných let od Slunce,“ řekl opatrně kovový hlas.

„Si děláš pr...,“ stačil odpovědět Blázen, než sebou Kapka cukla. Opět všichni popadali na podlahu.

„...del, debile.“

Kapitán Blázen se zvedl z podlahy, zapálil konečně třetí joint a podíval se ven. Byli u nějaké planety, jejíž modrá barva signalizovala přítomnost vody a pískem pokrytá souš byla viditelná i z oběžné dráhy.

Kokot převzal řízení, Doktor vystrčil hlavu z vaku a vyblil se.

„Kapitáne, musím si odpočinout. Netušil jsem vůbec, že je cestování do takové dálky náročný. Ozval se mi pan Jednooký a říkal, že sem pěkněj pračůrák a máme prej štěstí, že žijeme.“

„Hezký, že je upřímněj. Víš, kde sme se ocitli?“

„Jo, mám vyřídit, že prej je to dobrá planeta, ale máš bejt opatrněj a vzít sebou dolů na návštěvu Ponga. Obyvatelé jsou milí, přátelští a žel prý poněkud zvláštní, ale v hlavním městě mají luxusní bordel,“ dodal Doktor jedním dechem.

„Takže víš kde sme a umíš nás dostat domů, Doktore. Řekni že jo.“

„Kapitáne, vím kde sme a dostaneme se domů, ale musím si odpočinout a pak se musím znovu spojit s panem Jednookým. 48 hodin.“

„Ach jo,“ vzdychl Blázen a otočil se k Kokotovi.

„Stavíme se na návštěvě a já dám brko zase v bordelu.“

„Šéfe, já bych netesknil. Vždyť víte, že je to náš starej koníček, navštívit všechny bordely, který na svejch cestách potkáme.“

„Já vím Pongu, já si to jen celý představoval původně jinak,“ sklesle prohodil Blázen a rozhlédl se po posádce.

„Můj vůdce, půjdu na přistání a schovám kapku někam do skal. Do hlavního města dojedeme vehiklem,“ prohlásil Kokot.

„Kakapitáne, nenezůstaneme nana ooběžný ddráze nenež sese Dodoktor vyvyspí?“ promluvil dlouho mlčící Frank, který by se nejraději viděl ve své ponorkové odposlechové místnosti a nebo na základně mezi dráty radaru.

„Franku, protože sme kurva na vejletě a když už sme tady, půjdeme se podívat na domorodce,“ odsekl Blázen a odpálil brko.

Kokot převzal řízení a zamířil k horám načervenalé barvy, které obklopovaly část největšího města na planetě, o kterém usoudili, že bude asi hlavním. Podle mapy našli pěkné opuštěné místo, ku kterému vedla neudržovaná a dlouho nevyužívaná cesta. Kokot zručně přistál, otevřel nákladní prostor a poslal Karlose s Jackem nastartovat vehikl.

Pong se na nic neptal a vyběhl ven zkontrolovat okolí, zda-li je všude klid.

„Kakapitáne, nanajíme sese ppřed cecestou, nene?“ zeptal se Frank.

„Franku, jestli máš hlad, tak si vem řízek,“ odpověděla rychle Urgha.

„Zkontrolujte si svy batůžky, podívejte se, jestli máte všichni svého souseda a vystupovat děti z autobusu,“ zavelel Blázen, strčil do kapes náčiní, pytel s hulením a zamířil za Karlosem.

Ten už venku s Jackem tůroval vehikl a Pong je s úsměvem pozoroval.

„Šéfe, v okolí klid a mír, ale nemůžu zaručit, že nás nezaměřili na radarech. Civilizace zde žijící vypadá rozvinutá neb jsou z vyšších míst vidět radarové antény namířené k obloze, po které se občas přežene létající objekt.“

„Kakapitáne, zuzůstanu ss Dodoktorem. Nenevadí?“ zeptal se Frank.

„Franku, nevadí. Dohlídneš na Doktora a pohlídáš loď. Dvnitř se stejně nikdo nedostane, ale spíš, aby se Doktor nedostal ven. Chápeš?“ řekl Blázen.

„Chachápu,“ radostně zakoktal Frank a rychle odešel zpět do útroby Kapky.

„Von hrozně nerad cestuje,“ dodal Blázen a prohlížel si okolí.

Načervenalé šutry a skála připomínala vzdáleně Mars, akorát zde bylo víc zeleně na kilometr čtvereční. Blázen si povšiml, že sem tam mezi kamením raší malé rostlinky.

„Můj vůdce, opačná polokoule planety je zelenější, ale zase tam není skoro žádná civilizace.“

„Šéfe, sere pes, jedeme za místníma,“ rozhodl Pong a nasedl do vehiklu.

„Taky si myslím, nastupovat,“ dodal Blázen a usadil se za Ponga.

Nasedl zbytek posádky, Karlos se ujal volantu a Kokot mu za zády kecal do řízení.

„Pojedeš po cestě a až ti řeknu, odbočíš.“

„Na to se ti Kokote můžu vysrat, poslouchám jenom Kapitána.“

„Karlos, nežvaň a jeď už,“ vstoupil do rozhovoru Blázen. Karlos nastartoval a vyrazil vpřed.

Kokot se otočil, zapnul maskování a silové pole okolo Kapky. Zmizela z očí.

Za vehiklem se zvedal červený prach a vysokou rychlostí ujížděl vstříc dobrodružství. Zvednuté přední sklo chránilo posádku před prachem v očích a všichni si jízdu užívali. Karlos upíjel z láhve, Pong drtil krystaly, Blázen kouřil marihuanu, Jack s Urghou otevřeli další láhev a Kokot sledoval cestu. Po nějakém čase sjeli z kopců do nížiny a cesta je zavedla na udržovanou silnici. Karlos zastavil.

„Proč stojíš?“ zeptal se Blázen.

„Nevím kam mám jet, čekám na Kokota.“

„Můj vůdce, v infračerveném světle vidím něco zvláštního.“

„Co prosímte vidíš?“

„Nevím, nějaké překážky v obou směrech. Vypadá to, že nás očekávají.“

Blázen se rozhlédl po posádce a nikdo nic neříkal.

„No, když už sme tady, tak se asi pojedeme představit, ne? Pan Jednooký neříkal nic o tom, že nás budou chtít hned zabít. Jen, že jsou zvláštní, tak se snad není čeho bát.“

„Šéfe, trocha zabíjení ještě nikdy nikomu neublížila,“ zasmál se Pong a poklepal prsty na rukojeti mečů, aby Kapitán pochopil, že zůstává stále ve střehu.

„Doprava, Karlos,“ rozhodl Blázen.

Vehikl najel na silnici, zatočil doprava. Karlos šlápl na pedál a přidal rychlost.

„Můj vůdce, před námi náhlý nárůst energie,“ zahlásil Kokot.

„Ty vole,“ Karlos chtěl dupnout na brzdu, ale než stihl vykonat myšlenku, vehikl sám od sebe zastavil a vypnul se. Oslnilo je prudké světlo a vše se zastavilo. Viděli ze světla vystupovat podlouhlé humanoidní postavy s našedlou pleť, s velkými hlavami bez nosu, malými ušními otvory a svítícíma očima.

Blázen pozoroval dva šediváky, jak si ho prohlížejí, ale nemohl naprosto vůbec jakkoliv reagovat. Šedivé hlavy se na sebe podívaly svítícíma očima a blikáním vedly telepatický rozhovor, který byl doplněn titulkovým překladem ve spodní části obrazu.

„Ty vole, co to je za debily?“

„Já nevím, radar ohlásil neautorizovaný přilet, tak jsme je monitorovali až sem.“

„Co s nima uděláme?“

„Odvezeme do cely předběžnýho zadržení a vyslechneme.“

„Dobře. Chlapci, naložte je na korbu a odvezte na stanici,“ zakončil prohlídku šedivák a vrátil se do světla.

Blázen bezmocně pozoroval, jak je přenášejí k nákladnímu vozu a hází jak polena na korbu. Kupodivu ho nic nebolelo a pevně doufal, že se později všechno vyjasní.

Byli převezeni do opevněné budovy a pohozeni do cely. Blázen sledoval šediváka, kterak uzavírá za sebou dveře a odchází z místnosti. Bezmoc ale zmizela.

„Kurva, co to bylo,“ odplivl si Kapitán.

„Můj vůdce, řekl bych ‚stázové dělo‘,“ řekl Kokot.

„Stázo co?“ zeptal se Karlos, který se zvedal ze země.

„Zasáhla nás stázová vlna a zpomalila čas. Nevěřil jsem, že může existovat zbraň generující stázové vlny. Myslel jsem, že je to jen teorie,“ dumal Kokot.

„Kokote, seru ti na teorii, zajímá mě praxe. Můžeme se odsud dostat?“

„Šéfe, v nejhorším se prosekáme ven.“

„Ty vole, viděl si to opevnění. Musíme vymyslet nějaký aspoň trochu chytrej plán,“ řekl Blázen a prohmátl kapsy. Hulení našťestí zůstalo na místě a nepoškozené.

Uběhl nějaký čas, než znovu přišel šedivák.

„Nyní vás odvedeme k výsledku,“ řekl a osazenstvo cely opět zasáhla stázová vlna.

Šediváci je převezli k operačním stolům, na které je položili a přivázali. Když si byli jistí, že zajatci neutečou, uvolnili stázové pole.

„To ste se posrali, čůráci, nebo co? Už mě to nebaví. Okamžitě nás pusťte nebo se poserete a budete prosit o slitování,“ zařval Blázen.

„*Pokusný objekt číslo jedna se pokouší slovně bránit,*“ zablikala očima dotaz šedivá postava stojící nad Bláznem.

„*Máme je uspat?*“ zeptal se jiný šedivák.

„*Ne, začněte zavádět anální sondy.*“

Ze stroje vedle operačního stolu vyjelo rameno s kulatou sondou na konci. Všechny sondy byly zavedeny do análů Bláznovy posádky současně, ale malý problém nastal u Kokota.

„Můj vůdce, nedělají dobře. Pongu připrav se, za chvíli budeš volný!“ křikl Kokot a než stačili šediváci jakkoliv zareagovat, svým análním otvorem, ztopořeným umělákem a ústy vychrlil několik litrů oleje, pokropil okolo stojící šediváky a oslepil je.

Nastal zmatek a místností se nesly nápisů typu „*co to kurva je*“, „*to kurevsky pálí*“ nebo „*já nic neslyším!*“

Kokot zabral vši silou a vyrval se z okovů. Zařval jako býk a vrhl se ke stolu s uvázaným Pongem. Vyrval jeho pouta a uvolnil bestii z řetězů. Pong vytáhl dvě ukryté ninja dýky a vrhl se po motajících šedivácích. Dýky vykonaly svoji práci a zasáhly všechny hlavy přesně. Zelená světélkující krev pokryla stěny a podlahu místnosti.

Kokot mezitím stihl uvolnit zbytek posádky, Blázen začal balit joint a přitom hovořil k ležícím šedivákům.

„Já vám to říkal, zmrdi. Měli ste nás pustit.“

„Šéfe, tady je jeden živej.“

„Tak ho chvílí hlídej, Kokot mi musí z prdele vyndat tu posranou sondu,“ předklonil se Blázen a vystrčil prdel. Kokot jednomu po druhém vytáhl z análního otvoru vložený podlouhlý předmět a každý rozšlápl.

Blázen natáhl kalhoty, zapálil brko a přišel si pořádně prohlédnout ležícího šediváka.

„Co ty seš za mrda?“ koukal povýšeně.

Šedivákovi z malých úst vytekla zelená tekutina, zachroptěl a zablikal svítícíma očima.

„*Co vy ste kurva zač?*“

„Můj vůdce, myslím, že ty titulky, který se nám zobrazují v zorném poli má na svědomí Oogle překladač,“ promluvil Kokot.

„Takže nejsem jedinej, kdo je vidí?“

„Šéfe, nejste.“

„Tak to sem hned o něco klidnější. Lehce mě znervózňovaly,“ očividně z Blázna spadlo napětí, až si musel zapálit joint.

„Znova teda, co nebo kdo seš?“

„*Já jsem Phon,*“ blikal šedivák.

„Dál? Proč jste nás zajali a pokusili se mučit?“

„*Přistáli jste bez ohlášení.*“

„Sme nevěděli, že se máme předem hlásit. Přiletěli jsme kurva z daleka, navíc ještě omylem a když už jsme tady, chceme poznat místní krásy. Muskové říkají, že je ve městě výjimečný bordel.“

„*Znáte Musky?*“

„Jo, pan Jednooký je náš přítel.“

„*Znáte pana Jednookého?*“

„Si hluchej?“

„*Ne, já jsem Phon. Chtěl jsem se jen ujistit, že slyším dobře. Tím, že znáte pana Jednookého, se značně mění situace.*“

„Jak kreténe mění situace?“ kopl si Pong.

„*Jenom opravdovej idiot by si to chtěl rozházet s Muskama.*“

„Tak mi pověz idiote, proč jste nám strčili do prdele sondy?“

„*Jsmo badatelé a chtěli jsme vás prozkoumat. Jste ze Země, že?*“

„Znova výslech?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, mám ho zabít?“

„Pongu ne, buďme rádi, že nedošlo k většímu násilí,“ řekl Blázen Pongovi.

„Phon říkal, že znáte naši planetu Zemi, prý jste u nás dělali výzkum. To je první věc. Druhá věc, pana Jednookého známe z Hurzovy kolonie ve vzdáleném ramenu naší galaxie. Znovu už to opakovat nebudu.“

„Ááá, madam Kawasaki. Dlouho jsem ji neviděl. Přímo k vám už nelítáme, ale návštěvu u madam Kawasaki nevynecháme při žádné příležitosti. Serem na násilí, jdeme do bordelu. Pan Jednooký tu má jeden oblíbený.“

„Pan Jednooký je celkem známý, řekl bych,“ prohodil Blázen a potáhl z brka.

„Je, se zástupci rozvinutých ras si to nikdo nechce rozházet. Jenom idiot.“

„To říkal i váš brácha, teda otec nebo kdo vlastně to byl...“ zasekl se v myšlence Blázen.

„Šéfe, nevypadneme na čerstvej vzduch?“ vstoupil do rozhovoru Pong, protože zbytek posádky vypadal dosti znuděně.

Blázen se rozhlédl po svých kumpánech, opravdu uviděl v jejich očích nudu a uznal, že tady už nic dál nevyřeší.

„Pojďte za mnou, provedu vás naším městem a ubytuju v hotelu, kde přebývá během návštěv pan Jednooký.“

Vyšli ven do oranžového světa. Všechny možné odstíny oranžové palety, které si lze představit. Přesto rozeznávali objekty, předměty, rostliny (oranžové), ptactvo, oblohu a obyvatele pohybující se po chodnících v ulicích mezi domy. Zvláštní vozidla se pohybovala po ulicích a nikdo z hostů nedokázal odhadnout, jaký pohon je uvádí do pohybu. Neviděli výfuky, ani palivové články, konektor baterie nebo cokoliv, co by naznačilo, z čeho berou energii.

Phan je dovedl k hotelu, domluvil ubytování a poté rovnou odtáhl do bordelu. Stáli před obyčejnou oranžovou budovou s oranžovou lucernou a naprosto netušili, co je čeká uvnitř. Výlet konečně pořádně začal.

Bordel to byl jako žádný jinej, prostory vzdáleně připomínaly přerostlý hobití dům s tím rozdílem, že stěny pokrývaly živé barevné obrazy a nábytek vypadal velmi netradičně. Žádný takový styl v pozemské designu Země nikdy neexistoval. Asi nemá smysl do detailu popisovat celou pařbu, která proběhla v klasickém stylu jídlo, chlást, drogy, děvky, chlást, děvky, drogy, jídlo, chlást, děvky, děvky, drogy, drogy a chlást s drogami.

Když se ráno vymotali do světla vycházejícího oranžového slunce, odnášeli si tři nejzajímavější poznatky o místní společnosti.

Za první. Alkohol je všude stejnej, akorát záleží z čeho je vypálený. Milují drogy na všechny způsoby a pozemská marihuana s perníkem a kokainem výrazně zabodovala. Blázen dohodl několik významných obchodů a setkání u madam Kawasaki.

Za druhé. Jsou sobečtí, egoističtí a přibližují se v některých vlastnostech Muskům. Věnují se výzkumu a během svých dlouhých mezigalaktických výprav sbírají vzorky z míst, která navštíví. Phan slíbil, že jim ukáže jejich nejvýznamnější exponáty.

Za třetí. Pong zjistil, že skoro všichni šediváci jsou samice. Dozvěděl se, že během jejich dlouhého vývoje a vlivem náročných vesmírných letů došlo k evolučním změnám, kdy během času přišli o pohlavní orgány, samčí zakrněly a v podstatě ztratili možnost se fyzicky rozmnožovat. Genetičtí inženýři upravili šediváckej genom tak, aby se mohli nebo spíše mohly rozmnožovat partenogeneticky. Sem tam se zrodí nějaký „přirozeně“, ale většinou jsou množeni klonováním a vylepšováním zásahy do genomu, aby zpomalili degradaci DNA, ke které docházelo během jednotlivých klonování. A uměli přenést vědomí z jedné klonované hlavy do druhé.

Přes tyto drobné komplikace si Pong převelice užil, protože drobné zbývající otvory šediváckých kurviček skýtalý mnoho potěšení pro čiperného kungfu kašpárka.

Došli k hotelu a z posledních sil se vydrápali do svých pokojů. Kromě těch, kteří nemohli usnout. Partička Kokot, Pong, Karlos a Jack se rozhodla jít ještě vychlastat hotelový bar.

Kolem oranžového poledne je probudil čerstvý Phan.

„Pongu, super krystal. Nekonečný množství energie, máš ještě?“

„Líbí se ti to co? Tak pojď hochu, zrovna mám nadrceno,“ zasmál se Pong a podal Phanovi šňupátko. Urgħa se drbala na nose a slastně oddychovala. Svoji medicínu již měla. Zbytek se věnoval svým běžným ranním úkonům v podobě panáků, jointů a něčeho malého k jídlu.

Phan se trochu srovnal, dal s Blázem brko a prohlásil, že se dneska jde podívat do muzea na výstavu.

Blázen se lehce ošival, protože se mu nikam nechtělo, nejraději by ještě odpočíval a večer si skočil na jídlo a striptýz. Nedalo se však nic dělat, už jen minimálně kvůli navazování nových vztahů, tak dohulil brko a zmátořil se.

Venku na ně čekalo šedivácký vznášedlo nebo jak by se dal popsat místní povoz, do kterého nastoupili. Vnitřek byl stejně futuristický, ale sedačky velmi pohodlné a samopřizpůsobivé sedícím. Blázen do jedné ze sedaček pohodlně zaplul, Phan mu vyklopil skrytý popelník a posadil se vedle něj.

„Si docela žijete,“ podotkl mimochodem Blázen během balení smotku.

„Přiměřeně. Využíváme jen výtěžky naší civilizace a výsledků tisíců let výzkumu okolního vesmíru. Do Musků, ale ještě máme hodně daleko. Bohužel,“ posmutněl Phan.

„Co vám může chybět?“ zeptal se Karlos.

„Nic. A to je ten problém. Muskové mají cíl, který je pro nás zatím nedosažitelný. Jsme oproti nim mladá rasa a máme se ještě co učit.“

„Čas je na vaší straně,“ řekl Blázen, odpálil brko a díval se z okna po ubíhajícím okolí.

Phan se sehnul a šnul další lajnu.

Před muzeem vystoupili v příjemně naladěném stavu a až teprve venku si všimli, že jejich vůz neměl řidiče.

„Půjdeme navštívit oddělení pozemských výzkumů. Výstava, která vám určitě něco poví a ještě uvidíte artefakty, jenž jste nikdy v životě neviděli,“ blikal Phan nadšeně očima.

Blázen se po něm zhuleně otráveně podíval a pokrčil rezignovaně rameny.

Phan zavedl skupinu do velké síně, ve které bylo velmi mnoho průhledných vitrín s různorodými exponáty. Blázen poznával živočichy, rostliny, některé minerály, zastavil se u knížek, fotografií a videozáznamů. Hodně se mu líbil záznam z Woodstocku, byl velmi autentický.

„To byl tenkrát řádně vostrej mejdan,“ blikal s nostalgií v oku Phan.

„Věřím,“ kýval hlavou Blázen a kouřil joint.

„Seznámili jsme se tenkrát s nějakým Timem Learym, kterej sjížděl LSD. Znáte LSD?“

„Známe LSD,“ pokývali posluchači, kteří se seskupili okolo Blázna.

„Kurevská věc. Sice dodneška netuším, k čemu by mohlo být užitečný, ale ta jízda, ta byla,“ zasnul se Phan.

„Tři dny brutálních orgií. Seznámil jsem se tenkrát s nějakou Valerií Morrisovou, jamajskou kráskou se kterou jsem prožil hodiny a hodiny všeobímajícího spojení. Odjeli jsme spolu do Londýna, kde se nám narodila holčička. Naomi se jmenovala, ale a já musel odejít. Kdybych tak věděl, co se s ní stalo,“ ukápala Phanovi kapička oranžové slzy.

„Naomi Morrisová, v databázi nikoho toho jména nemám,“ odpověděl Kokot.

„To se nedá tedy nic dělat, stejně by mě po těch letech asi nechtěla vidět.“

„Helejte, to sou lidi, v těchhle vitrínách?“ ozval se Pongův hlas odkudsi z dále síně.

„Koho myslíte?“ řekl Phan.

„Lidi v mlze za sklem,“ odpověděl Pong.

„Myslíte exponáty. Jo, to jsou praví pozemšťané. Do některých jsme umístili sondy, které několik let sbíraly informace, než jsme je vyzvedli. Jsou ve stázi, aby se příliš neopotřebovali a občas dostanou vědci či studenti historie povolení je na pár dní probudit. O Michaela Jacksona je například velký zájem. Každý chce vidět jeho ‚moonwalk‘.“

„To mě poser,“ odplivl si Karlos.

„Takových expozičních máme stovky. Vesmír je velký a ještě ho nemáme celý prozkoumaný.“

„Já nevím, co si o tom mám myslet, přijde mi celá výstava pěkně morbidní. Co Hungové? Ty tu taky máte?“ zeptala se Urgha.

„Máme, o tři haly dál. Vy jste taky zajímavá rasa. Vaše závislost na rostlině je fascinující, tři dny bez zeleniny a jste mrtví,“ zasmály Phanovi oči.

Urgha po něm ošklivě loupla očima a šla za Bláznem.

„Kapitáne, nevysere se na prohlídku a nepůjdeme někam do baru? Je tady spousta starejch krámů, na který si stejně nemůžu sáhnout,“ zeptal se Jack a upil z láhve.

„Jacku, musíme ze slušnosti vydržet. Nezapomeň, jsme na výletě, domorodci se chtějí pochlubit a udělat nám jenom obyčejnou radost. Takže se zkuste tvářit příjemně a schovejte ty kyselý ksichty,“ ujasnil situaci Blázen.

Přiběhl rozesmátý Phan a oči mu blikaly jak vánoční stromeček.

„Omlouvám se, ale musím na chvíli pryč. Právě mi volala Phun, že začala rodit. Zvládnete to tady beze mne?“

„Rozhodně Phane, ještě jsme se nikdy nikde neztratili,“ zasmál se Blázen a s očividnou úlevou potáhl z brka.

„Chytněte si převoz, až vás přestane naše skvělé muzeum bavit. Večer je pařba v bordelu, budeme zapíjet mého potomka. Já jsem tak rád, že se klonování povedlo,“ rychle ještě dodal Phan a odběhl pryč.

„Šéfe, mě se tak ulevilo. Co budeme dělat?“ zeptal se Pong.

„Napadla mě taková myšlenka,“ řekl Blázen.

„Šéfe, jaká?“ zvědavě se zeptal Pong.

„Probudíme Majkla, ať nám předvede moonwalk,“ zasmál se Blázen. Chvíli bylo trapné ticho, ale Karlos s Jackem se nakonec taky rozesmáli.

„Kapitáne, ty vaše nápady. Snad nás nedostanou do průseru,“ řekl Karlos, když se přestal smát.

„Karlasi bez obav. Vnitřně cítím, že se nic nestane a tahle kapitola bude nudná procházka zoologickou zahradou. Kokote, jsi schopn najít ovládnání stázových komor a probudit ho?“

„Můj vůdce, už sem ho našel, potřeboval jsem zabít nudu,“ usmál se Kokot a hladil knírek.

„Plecháči, tebe my nemít,“ plácnul Pong Kokota po zádech.

Komora zasyčela, vyvalila se pára a po chvíli se vynořila kašlající postava. Michael Jackson se probudil.

„Kdo chce zase vidět moonwalk?“ nepříjemně odsekl, když dokašlal.

„Já, Kapitán Blázen,“ řekl Blázen.

„Kdo je kurva Kapitán Blázen,“ odplivl Majkl slinu. „Nemáte někdo cigáro?“ dodal.

„Chceš jointa?“

„Ty vole, vy máte trávu? Odkud kurva všichni ste?“

„Ze Země, ty debile.“

„To si děláš prdel. Už přes pět set let sem neviděl pozemšťana, teda kromě těch debilů tady. Co vůbec v týhle prdeli vesmíru děláte?“ divil se zpěvák.

„Jsme na výletě,“ řekl Blázen a podal Majklovi brko. Ten se po něm lačně natáhl a popadl jej, jako kdyby to mělo být poslední brko v jeho životě. Blázen se pousmál a začal rovnou balit další. Majkl natáhl lačně kouř do plic a lačně vychutnával opojný dým.

„Ty vole, to je matroš. Jak že si to říkáš, ty vole? Kapitán Blázen?“ zeptal se zduněný Majkl.

„Jo, Kapitán Blázen,“ zasmál se Blázen.

„Co seš zač? Nějaká superstar s kapelou? Co hraješ za styl?“

„Vypadáme jako parta muzikantů?“ rozesmál se Blázen a postupně se začali přidávat další. Nakonec se smáli všichni, až se za břicha popadali.

Když už nemohli a bránice bránily v dalším smíchu, vydýchlali se a Blázen zhluboka nadechl.

„Ne ty vole, nejsme žádní pojebaní prcičkáři, ale nýbrž slušní a poctiví obchodníci, rádi cestujeme a poznáváme nové lidi. Ale situace na Zemi se za posledních pět set let podstatně změnila. Svět je tam úplně jiný, než jaký byl, když jsi ho opustil. Ty vole, já myslel, že si umřel.“

„Neumřel sem, ale tihle šediví chlápci mě odvezli sem a občas ukazují jako zvíře. Jinak se starají dobře, ničím netrpím, jídla, pití a sexu s dorostem mám neomezeně, když mě tedy probudí a já vylezu z vitríny. To byste se posrali, my sme při vědomí, takže vnímáme všechny ty kretény, kteří na nás čumí a mají blbý kecý. A v noci, ta posraná nuda, ticho, lautr nic.“

„Vás je tady víc?“ zeptal se Blázen a zapálil brko.

„No jasně, pár nás tady je. Nemáte nějakéj chlast? Ty místní sračky se nedaj pít.“

Karlos s Jackem neváhají a podávají okamžitě každý svou láhev. Majkl se podíval, zamumlal něco o oslovi se dvěma otýpkami sena, spustil dětské rozpočítávadlo a zvolil Jackovu láhev. Otřel rukávem hrdlo, mocně upil a opět se natáhl pro brko. Blázen se usmál a podal mu ho.

Majkl s láhví v jedné ruce a jointem v druhé vypadal, že je konečně šťasten.

„Šéfe, tak ukáže nám ten tanec nebo ho mám zabít?“ začínal se nudit Pong a pohrával si s myšlenkou, že by se trhl a prchl někam mezi normální děvky.

„Pongu, uklidni se trošku, jsme na návštěvě, nezapomeň, ty vole,“ začala ho uklidňovat Urgha.

„Co to je za debila?“ zeptal se Majkl.

„To není debil, to je můj osobní strážce,“ řekl Blázen.

„Vy ste jako, jak bych se zeptal, jako ti dva, Whitney a Kevin?“ podivil se Majkl se zvláštním výrazem v obličeji.

„Jak to myslíš, ty bledá tváři?“ vystartoval Pong a tasil jeden ze svých ukrytých nožů.

„Pongu,“ dorazně ho zarazil Blázen, „uklidni se, von to tak nemyslel, dělá si prdel.“

„Šéfe...?“

„Pongu, máš pravdu, musíme něco vymyslet. A já bych věděl,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Šéfe, co ste vymyslel?“

„Zapaříme, uděláme mejdan!“

Zvedl se všeobecný jásot, všichni skákali nadšením a radovali se jako malé děti.

„Jacku, Karlosi, zavolejte do hotelu, ať sem pošlou bedny s chlastem, který máme ve vehiklu a přiložej nějaký jídlo,“ začal Blázen rozdávat úkoly.

„Kokote, ty dostaneš nejdůležitější úkol. Obejdeš s Majklem výstavní plochu a probudíš všechny lidi, který tady sou.“

Kapitán musel zapálit brko a otočil se k Urghze.

„Urgho, ty vyrobíš pár transparentů s uvítacími nápisy typu ‚Země nikdy nezemře‘, ‚Pozemšťané pozemšťanům‘, ‚Vítejte zpět‘ a tak nějak. Zapoj fantazii. Zkus sehnat nějaký konfety a nafukovací balónky, ať to tu máme hezký.“

„Šéfe a co já?“

„Pongu ty nic, čekej dokud se mejdan nerozjede,“ zasmál se Blázen a potáhl z brka.

Hala se postupně zaplnila výzdobou, balónky, blikátky, transparenty, vyrostl bar, za který se postavila Urgha a začala rozlévat alkohol. Někdo přinesl bedny a gramofony z jakési vitríny a spustil zvuk. Lidí postupně přibývalo, podle toho jak je Kokot s Majklem postupně probouzeli. Výstavní hala se postupně solidně zaplnila, blikající světla skrz okna přilákala z ulice náhodné kolemjdoucí, takže pozemskou společnost doplnil větší dav různých šediváků, kteří přitáhli a otevřeli další bar. Party se docela slušně rozjela.

„Ty vole, co se to tady kurva děje? Já na vás čekám v bordelu...“ držel se za šedivou hlavu Phan, který právě vstoupil do muzea.

„Phane, kde se flákáš ty stará vojno!“ chytl ho kolem ramen Blázen a zavěsil se do něj.

„Čekal jsem na vás. Co se to tady kurva děje?“ vyděšeně blikal Phan.

„Párty, ty vole, párty. Rozmrazili jsme Majkla a zbytek lidí. Ty vole, to sou fakt všechno libový exempláře. Nikdy by mě nenapadlo s kým vším se ještě potkám,“ smál se Blázen.

„Ale vždyť to nikdo neschválil, bude průser,“ blikal zoufale očima Phan.

„Ser na průser, pojď si dát panáka, ty jeden blikavej Járo,“ smál se dál Blázen a táhl nebohého Phana k baru, kde poručil dva dvojité rumy.

Netrvalo příliš dlouho, Phan zapomněl na všechny průsery a jeho oči šťastně blikaly do rytmu hudby a začaly blikat ještě víc, když mu Pong nasypal pořádnou lochnu.

Blázen se cítil jako král. Vzpomněl si, že měl rozdělaný rozhovor s jednou roztomilou paní a pánem, kteří mu vysvětlovali, jak se tady vlastně všichni společně ocitli. Byla to velmi zajímavá historie pána a paní Hillových. Vrátil se zpět do klidného koutku k malému stolečku, kde tento zvláštní pár lidí seděl a tiše pozoroval okolí.

„Takže mi chcete tvrdit, že jste jeli pozdě večer údolím a viděli jste pohyblivé světlo na obloze?“ zeptal se Blázen, aby ověřil, že si začátek rozhovoru pamatuje dobře.

„Ano, Barney si nejdřív myslel, že se jedná o letadlo, ale protože předmět létal dost nepravidelně, zastavil, aby se podíval pořádně.“

„Je to tak, jak Betty povídá,“ odkýval vyprávění sedící Barney.

„Vypadal jako talíř a příšerně rychle se přiblížil, až zastavil několik metrů nad námi. Znovu se podíval dalekohledem, pak jej podal mě, abych se také podívala a tehdy jsem je spatřila poprvé. Šedivé humanoidní postavy s blikajícíma oranžovými očima. Pak se ozval hlas.“

„Jaký hlas?“ zeptal se Pong, který zrovna přišel z bezpečnostní obchůzky.

„Zvláštní, takový kovový. Říkal nám, ať zůstaneme v klidu, protože budeme uneseni na pokusy. To se Barney mu příliš nelíbilo, tak jsme rychle nasedli a začali ujíždět. Jenže létající talíř nás začal pronásledovat a velmi rychle dohnal. Auto se začalo třást, prostoupila námi nějaká energie a my omdleli.“

„Co bylo dál?“ zeptala se Urgha, která si všimla malého srocení a přišla si poslechnout, o čem povídají pocestní.

„Dál, zvláštní děvenko, co bylo dál? Když jsme se vzpamatovali, byli jsme pokrytí nějakým prachem, potrhání, dalekohled měl přetrženou pásku a ocitli jsme o pěknou řádku kilometrů mimo původní trasu. Přijeli jsme domů, osprchovali se z obavy před kontaminací a odděleně jsme zkusili nakreslit obrázek vesmírné lodi. Naše kresby se až děsivě podobaly, na autě jsme objevili zvláštní skvrny, na které reagoval kompas a Barney měl zvláštní pocit v prdeli a mezi koulema. Dva roky poté nechtěl šukat.“

„Strašný,“ vzdychla Urgha.

„Rozhodli jsme se s Barneyem událost nahlásit na nejbližší letecké základně. Tam se nám samozřejmě decentně vysmáli, ačkoliv z toho dne bylo hlášeno více nevysvětlitelných pozorování a případ uzavřeli. Asi deset dnů od únosu se mi začal zdát divný sen. Viděla jsem v něm, jak je naše auto zastaveno skupinou osob v černých dlouhých kabátech a ačkoliv se podobali lidem, byli menší, měli velké šedivé hlavy a výrazné blikající oči. Viděla jsem, že jsme šli lesem, viděla jsem i Barneyho, který nekomunikoval. Došli jsme k lodi, kde nás oddělili. Česky mi vysvětlili, že se chystají provést kompletní prohlídku a stáhnout data z análních sond. Odebrali vzorky kůže, vlasů, nehtů, krve, kostní dřeň a několik vajíček.

Po vyšetření se mi podařilo navázat konverzaci s jedním z šedivých, který na hvězdné mapě ukázal odkud pocházejí a předal mi knihu se zvláštními znaky. Když nás vyprovázel ven, strhla se mezi nimi hádka, protože zbytek posádky nechtěl, abych odnesla knížku a rozhodli se nám vymazat všechny vzpomínky. Vysadili nás u našeho auta a nařídili, abychom pokračovali v cestě až odletí.“

„Šéfe, Šéfe, máme problém,“ zjevil se nečekaně Pong.

„Pongu, co se děje?“

„Šéfe, našel sem mrtvolu, musíte se jít podívat.“

„Ach kurva drát. Omlouvám se madam, ale musím na chvíli odejít,“ omluvil se Blázen, zvedl od stolu a vydal se s Pongem podívat se na mrtvolu.

Došli ke kancelářím a Pong ukazoval pod jeden ze stolů. Blázen zaostřil svůj opilý zrak a skutečně pod stolem spatřil ležet tělo.

„Kdo to je?“

„Šéfe, jeden z těch probuzenejch. Ani nevim.“

„Hele, ty Pongu, že von je Kokot probudil všechny, aniž by se jim podíval do životopisu?“

„Šéfe...?“

„Kokote, kde seš, ty debile!?“ zakřičel Blázen a chvíli vyčkal, než se mezi vitrínami vynořila Kokotova postava.

„Můj vůdce, co se děje?“

„Kokote, že tys Majklem probudil úplně všechny?“

„Samozřejmě, že všechny. Stalo se něco?“

„Máme tady mrtvolu,“ ukázal Blázen rukou pod stůl.

„Můj vůdce...“

„Žádnej můj vůdce, podívej se do databáze a projed' probuzený, jestli mezi nima náhodou není nějaký mešuge.“

„Můj vůdce, hned to bude,“ odpověděl Kokot a odběhl k terminálu.

„Pongu,“ obrátil se k Číňanovi, „víš co máš dělat, ty jeden zvrhlej bastarde. Najdi toho šmejda a zkus mi ho přivýst živýho.“

„Šéfe, s neskutečnou radostí,“ zajásal Pong, očka se mu rozzářila a zmizel ve stínu.

Kapitán Blázen se vrátil ke stolu, aby si doposlechl vyprávění.

„Barney říkal, že mé sny jsou hovadiny, přesto se začal zabývat tím, že by podstoupil hypnózu. Svěřili jsme se v kostele a v roce 1964 podstoupil několik sezení. Ačkoliv byl velmi skeptický, potvrdil mé vzpomínky a vybavil si i takové detaily, jako kdy přesně roztrhl pásku od dalekohledu, kdy mu prohlídli genitál, řitní otvor a také potvrdil, že komunikují telepaticky blikáním očí.“

„Zkurvenou sondu mi vrazili do prdele, kdybyste věděli jak mě bolela, to byste se posrali, kdyby to šlo. Jenže já se nemohl vysrat, dokud mi ji ti kreténi nevyndali z prdele,“ vstoupil Barney do vyprávění.

„Já vím, nerozčiluj se miláčku, už je to pryč. Já jen pánům odvyprávím náš příběh.“

„Pokusila jsem se nakreslit hvězdnou mapu, kterou mi ukázali, ale pak jsme se rozhodli stáhnout do ústraní, protože nás začala unavovat publicita a hlavně výsledek výzkumu dr. Simona, který po dvou letech do psychiatrického časopisu konstatoval, že jsme měli společnou halucinaci.“

„Můj vůdce, myslím, že vím, kdo tu řádí,“ přiběhl Kokot.

„Co si našel Kokote?“

„Můj vůdce, nějaký Jack Rozparovač.“

„Vy jste probudili Jacka?“ zeptala se blbě Betty.

„Už to tak vypadá,“ vzdychl Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Hoši, to nebyl jeden z nejchytřejších nápadů,“ cynicky se pousmál Barney.

„Jacka probouzíme jen málokdy, on je takový mírně psychicky nevyrovnaný a pobyt ve stázi mu dělá čím dál tím hůř. Není v jádru špatný chlapec, ale má toho v hlavě moc,“ řekla Betty.

„Co chcete dělat, Blázne?“ zablikal nějaký stojící šedivák.

„Nic, Pong to zařídí, pokračujte prosím madam ve svém zajímavém a napínavém vyprávění.“

„Panáčku, takoví posluchači jako jste vy, už tu roky nebyli,“ pousmála se Betty a pokračovala.

„Někdy v roce 1965 se náš příběh ocitl na první stránce jednoho magazínu, když se k informacím o našich sezeních dostali novináři. Byli jsme osloveni spisovatelem, který napsal úspěšnou knihu, ve

kteře se poprvé objevil můj obrázek hvězdné mapy, tak jak jsem ji nakreslila. O něco později jakási amatérská astronomka identifikovala dvojhvězdu v souhvězdí Sítě. Potom umřel Barney. Tedy umřel, všichni jsme si mysleli, že umřel, ale až o čtyřicet let později jsem zjistila, že nezemřel. Stejně jako mne i jeho si odnesli do své sbírky artefaktů. A zbytek už znáte.“

Betty dokončila vyprávění a napila se ze sklenky s pivem.

„Neuvěřitelný příběh. Jak se k vám tady chovali?“ zeptala se starostlivě Urgha.

„Báječně. Časem se z šedivých vyklubali báječní hostitelé a výborní pařmeni. Sice stárnu pomalu, ale jejich několikadenní mejdany už pro mě nejsou. Ale zato Barney, ten si rád odskočí s kamarády na tah městem, když ho přijdou navštívit. Dostal mrzák výjimku a přátelé ho můžou probouzet dvakrát ročně,“ s úsměvem odpověděla Betty.

„Betty, je vám jasné, že mapa, kterou jste viděla, nemohla být identifikována ze Země?“ zeptal se Kokot.

„Proč myslíš železný muži?“ optala se Betty.

„Nejsm ze železa, nýbrž z umělých syntetických materiálů napodobujících lidskou kůži.“

„To nevadí, železný panáčku,“ zasmála se Betty.

„Dobře, víte kde jsme?“

„Na jiné planetě, ne?“

„Ano, ale víte jak daleko?“

„Hodně?“

„Ano, kurevsky hodně. Mapa, kterou jste viděla, nikdy nemůže být viděna ze Země. To je malý omyl, který jste nemohla tušit.“

„Takže už se nikdy nemůžeme vrátit na zem?“

„Můžete, ale Země se za posledních pět set let opravdu hodně změnila. Nebylo by tam pro vás nikde místo,“ řekl Kokot.

Betty se podívala po Barneyem, ten se podíval na ní. „Já už jsem si tady zvykl, nikam bych se nevracel.“

„Když myslíš, drahý.“

Kolem proběhl rychlý stín a za ním se přiřítíl Pong.

„Šéfe, už jsem ho našel, je rychle jak divoký prase a stihnul sejmout další lidi. Ale já ho dostanu a zaříznu,“ prohodil rychle k Bláznovi a zase běžel.

„Hlavně mu neublížte,“ zkusila ještě dodat Betty, ale její slova vyšuměla do prázdna.

„Nevíte, kde bychom našli kvantové zrcadlo?“ zeptal se zvláštní týpek, který se zničehonic objevil.

„Jacku, kde jste celou dobu byl?“ přivítala nově příchozího Betty.

„Betty, však víš, spal jsem jako miminko. Vidím nově příchozí. Taky uneseni?“

„Blázne, to je plukovník letectva Jack O'Neill. Příjemný chlapík s velmi zábavnou společností, ale pořád si mele tu svoji o jiný realitě a nějaký hvězdný bráně,“ vložila se Betty do rozhovoru.

„Betty, víš, že je se mnou zábava jak s osinou v prdeli,“ usmál se Jack a díval se po tvářích, které neznal.

„Já jsem Kapitán Blázen a nejsme uneseni. Jsme tu na výletě ze Země.“

„Tak na výletě a ze Země. Hvězdou bránu asi nemáte?“

„Ne, to opravdu nemáme,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

„Musíme najít kvantové zrcadlo, někde tu bude, protože jsme jím přišli z naší reality. Pokud vám to nebude příliš vadit, připojím se ke své skupině a využijeme tohoto času k pátrání. Kapitáne Blázne, jsem vám velmi zavázán za čas, který jste nám poskytli.“

„Není vůbec zač, byla to náhoda,“ zasmál se Blázen a Jack odešel.

Přišla blond'atá dívka v bílých šatech.

„Ahoj Marilyn, přišla si za mnou?“ zeptala se Betty.

„Betty, co se to děje?“

„Marilyn, máme návštěvu ze Země,“ odpověděla Betty.

„Marilyn Monroe. Opravdová pravá Marilyn Monroe?“ opatrně se optal Jack.

„Jsem to já. Si nikdy neviděl celebrity? Mimochodem, kdo tady z vás má trávu?“ rozhlédla se Marilyn.

Blázen významně potáhl, vypustil oblak kouře a mlčky se díval. Marilyn okamžitě pochopila, že kouřící muž bude důležitý a s koketérií v chůzi k němu přišla, posadila se mu do klínu a objala. Blázen stále nic neříkal, ale nechal si pomalu joint sebrat a díval se jak Marilyn vytáhla cigaretovou špičku, umístila do ní brko a neskrývanou chutí potáhla. Foukla dým Bláznovi do tváře a pohládila ho po vlasech. Dělal, jakoby se nic nedělo.

„Šéfe!“ přiběhl Pong nečekaně.

„Co mě rušíš, ty vole. Nevidíš, že mám práci?“ zamručel Blázen.

„Šéfe, musíme na toho šmejda připravit past. Vymyslel sem plán, zahrajeme si hru na schovávanou. Rozparovač se před námi někde zašije a my ho najdeme.“

„Hm, Pongu... A von teďka není zašitej a nečeká až ho najdeš?“

„Šéfe je, ale urychlíme to.“

„Pongu, nedělej ze mě debila, vidím jak slintáš a že bys hrozně rád vošukal tady nebohou Marilyn,“ důrazně mluvil Kapitán, kráska mu položila hlavu na rameno a tvářila se velmi ohroženě.

„Šéfe...“ sklopil hlavu a díval se do země.

„Pongu, jdi ho chytit a nehraj si na uraženýho, samiček je tu celkem dost a určitě si nějakou najdeš.“

Pong se otočil, mumlal něco o šikaně a týraní, ale zase zmizel ve stínech. Kolem prošel Majkl a vedl několik chlapečků.

„Tady může být sám sebou,“ zamyslela se Betty a upila z šálku čaje. Zábava pokračovala podle standardních měřítek pozemské kalby a společnost se postupně během času celkem slušně vykašila.

Blázen stále seděl u stolu s Hillovými a Marylin Monroe a povídali si o různých společenských tématech, například kterak se za posledních pět set let změnila Země.

Přišel Jack O'Neill a s ním čtveřice jeho kumpánů.

„Našli jsme kvantové zrcadlo,“ ohlásil stručně.

„Tak to je skvělý, ne? Půjdete?“ zeptal se Blázen, hladíc po prdeli Marilyn, která měla ve špičce jointa a lascivně kouřila.

„Ne tak úplně, nenašli jsme ovládní. Potřebujeme pomoci. Daniel prohledal databázi a nenachází se tam, kde by se mělo nacházet.“

„Tak to máte blbý. Co chcete po nás?“

„Viděli jsme divnýho chlapa, který měl kolem krku amulet, jenž připomínal ovladač,“ řekl O'Neill.

„Jak divnýho chlapa?“

„Vypadal, jako kdyby právě utekl z Londýna konce devatenáctého století.“

„Můj vůdce, popis sedí na Jacka Rozparovače,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Pochopil jsem. Pong ho ještě nedostal. Spíš přemejšším, že tady ta čtveřice potřebuje zcela nezištně pomoci, protože tvrdí, že je z jiný reality a nikdo jim nevěří. Co mám podle vás dělat?“ zamručel Blázen.

„Jack Rozparovač? V téhle době?“ podivil se O'Neill.

„Dlouhá historie, třeba vám ji jednou povím,“ řekl Blázen a pozoroval čtveřici.

„Co je to za smrad?“ zeptal se černý muž s zlatým diadémem na čele.

„Teal'cu, tráva, marihuana, hulení. Naposledy jsem ji měl na vysoký. Já jsem Daniel. Můžu ochutnat? V týhle realitě snad ničemu neublížím,“ odpověděl jeden z O'Neillových lidí.

Blázen mu podal joint a Daniel potáhl.

„Dobrá tráva,“ vrátil joint Bláznovi, „a teď abychom přešli k věci. Vy pomůžete k útěku nám, my pomůžeme vám.“

„Jak bys nám chtěl pomoc?“ zeptal se zvědavostí v hlase Blázen.

„Také jste tu uvěznění a každá bytost má právo být svobodná.“

„Vskutku,“ pokýval hlavou Teal'c.

„Ale to je pěkná mýlka. My nejsme vězni. Danieli, už jsem říkal vašemu plukovníkovi, že jsme tu na výletě a tito milí lidé nevypadají, že by se jim chtělo vracet zpět na Zem. Vždyť tam uplynulo pět set let a bůhví jak dlouho jste tu vy. My se vrátíme na Zem vlastními silami, až nás to tady přestane bavit. Chápeš, ty vole?“

Daniel se s podíval po Jackovi O'Neillovi, ten pokrčil rameny, pak zpět po Bláznovi, pokrčil rameny a mlčel.

„Plukovníku, tady nám asi pšenka nepokvete,“ řekl členka týmu, která dosud nepromluvila.

„Sam, nepokvete. Musíme toho Rozparovače chytit sami,“ odpověděl plukovník.

„Tak to prrrrr zase,“ rozhořčil se Blázen, „Jack Rozparovač už zabil pár lidí a Pong po něm jde.“

„Ale ještě ho nedostal,“ zasmál se plukovník O'Neill.

„Si s ním hraje, on má rád lov. Pongúúúú, kde si debile!?“ zakřičel Blázen.

„Šéfe?“ ozvalo se po krátké chvíli a Pong se vynořil ze tmy.

„Pongu, tahle parta nutně potřebuje něco, co má Jack Rozparovač kolem krku a chce ti pomoci ho dostat. Jak jsi na tom?“

„Šéfe, je jako duch a hledá nějakou součástku, která patří k tomu amuletu, kterej mu visí na krku. Připojil se k terminálu a hledal nějaký zrcadlo,“ odpověděl Pong.

„Plukovníku, on ví, co to je,“ řekla Sam.

„Sam, vypadá to tak. Mám další geniální nápad. Víme, kde je zrcadlo, tak ho nalákáme do pasti, chytíme a ovladač sebereme. Potřebujeme akorát vaši pomoc,“ řekl O'Neill.

Blázen ho poslouchal a příliš nechápal, o čem se vlastně baví. Protože byl příjemně zmatlaný a v jádru dobrá duše, souhlasil.

„Jestli chcete, pomozte jim a konečně dostaňte toho magora, kterej nám zabíjí hosty,“ obrátil se Blázen ke svým lidem.

Karlos s Kokotem se zvedli a přidali k Pongovi.

„Pojďme,“ zavelel plukovník a zmizel mezi regály a policemi. Zbytek týmu šel za ním.

Zastavili u dveří s nápisem „Sklad“, otevřeli je a vešli mezi další police s krabicemi. Obešli celou místnost podél stěny a zastavili u velkých beden. Jednu z nich Teal'c otevřel a před nimi se objevilo zvláštní zrcadlo z neznámého materiálu.

„Kvantové zrcadlo. Nyní jen musíme přilákat Jacka, aby sem přišel. My na něj počkáme, vy půjdete ven, budete chodit kolem dokola a hlasitě si povídat o tom, co jsme našli.“

„Máme dělat volavky?“ zeptal se lehce uraženě Pong.

„Hele, máte s tím nějaký problém?“ zeptal se O'Neill.

„Ani ne,“ zasmál se Pong a vydal se Karlosem a Kokotem ven.

Plukovník O'Neill rozestavil svoje lidi ve skladu a počali vyčkávat příchodu Jacka Rozparovače. Rozdal rozkazy a zmizel v jedné z beden, ze které měl výhled do perimetru se zrcadlem.

Pong s kolegy chodil okolo a všichni se tvářili nenápadně.

„Pánové, nevím jak vy, ale připadám si jako čůrák. Mrdat na volavky, vyřešíme to rovnou,“ promluvil mírně rozhořčeně Pong.

„Jaký by sis představoval řešení?“ zeptal se Karlos a upil z láhve.

„Karlosi, naše starý dobrý řešení. Vyprudíme ho zmrda a sám si naběhne do pasti.“

„Jak bys ho chtěl vyprudit?“

„Dívej se, já už to měl udělat dávno a byl by kurva klid,“ rozhořčil se Pong, pak vytáhl meče, chvíli se smál a pak zařval.

„Hej, ty zmrde jeden zasranej. Už tady okolo sebe běháme nějakou dobu jak pojebaný čůráci, tak se kurva ukaž a řekni mi, co vlastně chceš. Jde ti o to posraný kvantové zrcadlo? Ukaž se a já ti řeknu, kde kurva je.“

Pong se uklidnil, sklonil nože a vyplivl slinu. Nastala výrazná pauza, ve které byla slyšet jen hudba mejdanu.

„Kde je zrcadlo?“ vynořil se dlouhovlasý týpek v oblečení konce devatenáctého století.

„Ty jsi Jack Rozparovač?“ zeptal se Pong.

„Ano. Kde je zrcadlo?“

„Proč ho chceš?“

„Šikmooká nulo, jak se opovažuješ mě obtěžovat svými otázkami. Řekni mi, kde je kvantové zrcadlo,“ hlas Jacka Rozparovače poněkud zhrubl a jeho oči se rozsvítily, ale poněkud jinak než místním šedivákům.

„Já nejsem žádná šikmooká nula, ale do skladu pro zrcadlo si nepůjdeš. Protože tě zmrde sejmu, zabiju a seberu ti tu sračku, kterou máš kolem krku,“ nekompromisně konstatoval Pong.

„Ha ha ha. Nicotná nulo, ty se opovažuješ mě vyhrožovat. Zkus to, než odsud odejdu. Já budu žít, ty budeš hnít,“ hlubokým hlasem řekl Jack.

„Kreténe,“ zasmál se Pong a provedl kung-fu výpad. Jeho meče cílily dobře, ale Jack je bleskurychle vykryl, vytrhl Pongovi z rukou oba meče, srazil ho k zemi a zamířil proud energie ze zařízení ve své dlani k Číňanově hlavě.

„Kdo je teďka kretén, nulo? Jediný, co tě zachránilo před smrtí je, že musím rychle zmizet pryč. A vy dva tam vzadu, ani to nezkoušejte, jestli chcete žít,“ řekl Jack, vypnul proud z dlaně a rychle zmizel.

Jack Rozparovač vešel do skladu. Celkem suverénně, protože si byl jist sám sebou, došel až k zrcadlu, kde si sundal z krku ovladač. V tu chvíli ji schytl ze Zat'nik'atelu a v křeči se svalil k zemi. Plukovník O'Neill a jeho společníci vyšli ze svých skrýší.

„Kdo ty seš?“ zeptal se O'Neill.

Jack Rozparovač pomalu vstal, oprášil se, zasmál a zasvítily očima.

„Plukovník Jack O'Neill, Teal'c, Daniel Jackson a Samantha Carterová. Vás bych tady skutečně nečekal.“

„Goa'uld, já věděl, že tu nějaký prevít bude. Ty seš kterej?“ zeptal se otráveně plukovník.

„Ba'al. Já jsem Ba'al a už jsme se setkali,“ odpověděl Jack alis Ba'al.

„Tak to seš zase ty. Uváznu si tady s náma, co?“

„Plukovníku O'Neille, už to tak vypadá. Co chcete dělat? Zabít mě? Můžeme odsud všichni zmizet a účty srovnáme doma,“ řekl Ba'al.

„Ba'ale, to nepůjde. Můžeš jít s námi, ale potřebujeme ten ovladač. Nemůžeme ti ho nechat.“

„Tak si pro něj pojďte,“ zasmál se Ba'al a zapnul ochranný štít právě v okamžiku, kdy Teal'c podruhé vystřelil ze své ruční zbraně.

„Teď si měl umřít,“ řekl.

„Ale neumřel jsem,“ odpověděl Ba'al.

„Vskutku.“

Střelba z ručních zbraní nepomáhala, ochranný štít pohlcoval energii kulek a Ba'al zapnul kvantové zrcadlo. Začal přepínat jeden obraz za druhý a hledal správnou realitu.

Jack s Teal'cem se ho pokusili zastavit silou, ale odhodil je daleko ke stěně skladu. Vše už vypadalo ztracené a ovladač nezískají, protože Ba'al našel co hledal a chystal se otočit s nějakým proslovem.

Jenže otočku nedokončil, protože mu najednou odpadla hlava od trupu.

Tělo se skácelo na podlahu a odhalilo Ponga, držícího v rukou strunu.

„Pánové, já nemám strunu příliš v oblibě, protože je kurevsky zákeřná, ale tenhle zmrdr si nic jiného nezasloužil.“

„Vskutku,“ řekl Teal'c.

Plukovník O'Neill se sehnul a sebral ovladač.

„Ty už ho stejně nebudeš potřebovat,“ pohlédl na Ba'alovu mrtvolu.

„Helejte, nebudete mít nějaký průser, že ho Pong zabil?“ zeptal se Karlos držící v ruce láhev.

„Jacku, už leze ven!“ křikla Sam. Než O'Neill zareagoval, vystřelil potřetí Teal'c a uškvařil goa'ulda.

„Nebudeme mít průser. Beztak to byl jeden z jeho klonů a nesetkali jsme se s ním naposledy,“ odpověděl plukovník.

„Vidím, že máte hotovo. Co takhle jít konečně zapařit?“ vstoupil do skladu Kapitán Blázen s jointem v ruce a následován Marilyn Monroe, která opatrně nahlédla dveřmi dovnitř.

„To je pravá Marilyn, žádný klon?“ zeptal se plukovník.

„Je,“ odpověděl Blázen. Plukovník O'Neill ji obešel a prohlédl ze všech stran.

„Neuvěřitelný. Je pravda, co se povídá o prezidentu Kennedym?“

„Co by se o něm mělo povídat, plukovníku?“ usmála se.

„Všelijaký věci,“ zasmál se plukovník a nechal ji být.

„Co to znamená ‚pařit‘?“ optal se Teal'c.

„Mejdan, párty, kalba, chlastačka, vyndavačka nebo občas i oslava. Vodkad' člověče nebohá jsi?“ zakroutil hlavou Karlos a podal mu flašku s absinthem. Teal'c ji přijmul, přičichl si a opatrně se napil.

„To je síla, co?“ řekla vážně Karlos.

„Vskutku. Ale mě to nic neudělá, protože můj goa'uld alkohol bezpečně neutralizuje.“

„Takže se nemůžeš nikdy opít?“

„Vskutku nemůžu.“

„Ty vole, to ti nezávidím,“ smutně odpověděl Karlos.

Kapitán Blázen diskutoval s plukovníkem O'Neillem.

„Kam byste chodili, ovladač máte, jste na svobodě a není kam spěchat. Ta vaše realita vám nikam neuteče,“ hučel Blázen.

„Musíme domů, naše Galaxie je v ohrožení a my ji musíme zachránit.“

„Galaxie počká a dlužíte nám to.“

Plukovník obrátil zoufalství oči v sloup, podíval se po své jednotce a pak zaměřil pozornost opět k Bláznovi.

„Co s vámi máme dělat, pár piv nám snad neublíží. Máte tady pivo?“

„Jasně, všechno máme,“ zasmál se Blázen, vzal plukovníka kolem ramen a prošli dveřmi zpět do psychedelických vírů mejdanu.

Párty jela a vykašenost nabrala nejvyšších obrátek. Před bednami bylo narváno a všichni poctivě šlapali kyselý zelí.

Svívalo, když Kapitán s plukovníkem hulili brko a sledovali východ oranžového slunce.

„Kapitáne, budeme muset jít. Nastal čas našeho odchodu. Fakt super párty.“

„Vskutku,“ řekl Teal'c, kterého si nikdo nevšiml a jemuž trip šlapal na sto padesát šest procent a vlastně nebylo ani úplně jasné na co reaguje.

„Plukovníku, je to na vás. Kalba ještě chvíli pojede.“

„Kapitáne, věřím, že si ještě užijete zábavy, ale na nás spoléhá celá Galaxie v naší realitě. Jak se vůbec tahle planeta jmenuje?“

„Plukovníku, vůbec netuším a je mi to úplně u prdele. Parádně sme pokalili a sice chápu, ale je mi současně hrozně líto, že musíte za svým voláním povinností,“ obejmul Blázen plukovníka a opile se rozbřečel. O'Neill ho plácal po zádech a chvíli konejšil. Kapitán byl k neutěšení a kdyby nebylo Marilyn, která zrovna náhodou přišla, brečel by ještě další hodinu. Opatrně ho odtrhla od plukovníka, po kterém loupala lascivní pohled a odtáhla si svého Kapitána někam mezi stromy do křoví.

Plukovník O'Neill se naposledy rozhlédl, vzal za ruku do neznáma zírajícího Teal'ca a zamířil do muzejní haly najít zbytek svého týmu.

„Danieli, Sam, musíme jít,“ křičel jim do obličejů, ale nikdo z nich nevnímal.

„V čem zase jedou,“ pomyslel si a ani se s nimi moc nepáral, přivázal je provázkem k Tealc'ovi a odvedl jako malé děti do skladu s kvantovým zrcadlem.

Zapnul ovladač, chvíli přepínal realitní kanály, než zastavil u jednoho, který mu byl povědomý. Hlavou mu prolétlo něco ve smyslu, že se snad trefil a nevyleze v nějakým ještě větším průseru než jsou nyní, postupně natlačil členy své jednotky do zrcadla, aby prošel jako poslední.

„To už jste zpátky?“ zeptal se překvapený generál Hammond.

„Jak ,to už jste zpátky?‘ Co to je za debilní otázku?“ reagoval stejně překvapeně plukovník.

„Odešli jste za Ba'alem před necelými šesti minutami. Co se stalo plukovníku?“

„Generále, byla to celá věčnost, zavřeli nás do stáže a zařadili do nějaký sbírky mezi exponáty ze Země.“

„Plukovníku, dostali jste aspoň Ba'ala?“

„Generále dostali, ale stejně byl beztak dalším klonem.“

„Dobrá plukovníku, teď běžte na ošetřovnu za svými přáteli a pak sepište podrobnou zprávu o všech událostech, rozumíte?“ zeptal se generál.

„Rozumím,“ zasalutoval unaveně plukovník O'Neill a odešel.

Generál Hammond zakroutil hlavou a nechápavě kroutil ještě o to víc, když si četl jednotlivá hlášení z akce. Úplně nejvíce ho vyděsil lékařský nález, kde doktorka napsala vydatný seznam zakázaných omamných látek a jedů od pervitinu, přes kokain, extázi až po LSD. Když se uklidnil, označil veškerá hlášení z této akce za přísně tajné a uložil do tajného trezoru ve zdi.

Měli bychom se však vrátit zpět na mejdan.

Svítání přitáhlo další šediváky a v hale bylo narváno k prasknutí. Najednou zhasla světla a jediný silný kužel světla ozářil místo na pódiu. Dav zmlkl a netrpělivě čekal co se stane. DJ pustil známý song a ve světle se objevil samotný Michael Jackson.

Chvíli přešlapoval a pak spustil svůj světoznámý moonwalking. Dav propukl v jásot. Mejdan nabral další sílu.

Bylo už světlo, když okolí výstaviště obličila šedivácká policie nebo co to bylo za bezpečnostní jednotky. Jelikož vyjednávání s účastníky akce nevedlo k žádným výsledkům a velitel zásahu usoudil, že bude lepší nechat párty dojet až do konce a posbírat organizátory při odchodu.

Několik šediváckých policistů ucítilo příležitost a nenápadně se odplížilo dát pár pivek.

Poklidné dopoledne narušil řev lidí valících se z budovy ven. Servisní vrata se otevřela a ven vyjela audiosoustava na přívěsu. Odjela do dostatečné vzdálenosti a nepřestávala v hudební produkci, která však nikoho nezajímala, protože z muzea se začal valit kouřit. Netrvalo dlouho a objevily se první plameny. Během chvíle byla celá muzejní hala v plamenech, dav jásal a řval radostí. Přihlížející bezpečnostní orgáni nechápavě koukali a nechápali, která bije a trvalo dlouho, než někoho napadlo zavolat šedivácké hasiče.

Zrovna v tu chvíli se z křoví vyplazil Kapitán Blázen a za ním Marilyn. Kolena a záda měli oba špinavá. Postavili se, oklepali a Blázen zapálil brko. Pak teprve začal přemýšlet o tom, co vlastně jeho vlastní oči vidí. Vykalený, rozjásaný dav, nadšeně hulákající okolo fakt kurevsky velkého ohně. „Šéfe, Šéfe, to je co paráda. Taková kalba zkurvená, naprosto totální destrukce. Místňáci se umí zasraně hustě vodvázat,“ ochraptělým hlasem křičel Pong, který se před Bláznem zjevil v objetí několika šedivaček.

„To vidím, kde je zbytek, Pongu?“

„Šéfe, kde by byl, u baru sou a lejou panáky,“ zasmál se Pong a zmizel zase v mase návštěvníků.

Blázen vzdychl, chytil Marilyn za ruku a začal se prodírat směrem, kterým tušil párty bar.

Jeho neomylný smysl jej navedl přesně do cíle určení, kde již seděl zbytek posádky.

„Kapitáne, kde ste celou dobu byl. Tady je to neuvěřitelný,“ zvedla se židle celá nadšená Urgha.

„Koukám, že jste tady všichni, teda kromě Ponga, kterýho sem potkal před chvílí. Přinese mi někdo pivo? Mám žízeň jako trám. A tady Marilyn by si asi taky jedno dala, žejo?“ otočil se k Marilyn, která přisunula volnou židli a posadila se.

„Můj vůdce, okamžitě zařídím. Jste jak dvě hrdličky,“ zasmál se Kokot, zvedl ze židle a odešel k barovému pultu.

„Kapitáne, máme nějaký plán a nebo se tady ještě zdržíme?“ zeptal se Karlos.

„Karloši já nevím, spěcháme někam? Nespěcháme,“ odpověděl Blázen a začal motat joint.

Trvalo dva dny, než hala dohořela a zůstala z ní hromada popela v kouřícím požářišti. Teprve pak začali návštěvníci pomalu odcházet a mejdan polevovat. Ještě další dva dny trvalo, než zmizeli poslední účastníci a nebylo koho hlídat. Velitel zásahu spočítal zbylé strážlivé policisty a zavelel k odchodu. Tuhle akci nemělo smysl dál řešit.

Místo osamělo a zahalilo se do ticha. Zvěř se začala vracet a ptactvo opatrně oblétilo nad doutnajícími troskami muzea.

Blázen a jeho posádka seděli se svým novým přítelem Phanem v bordelu v soukromém apartmá a probírali poslední uplynulé dny.

„Teda vážení, netušili sme, že se s váma pozemšťanama tak perfektně kalí. Jako tohle byla akce století, vo který se bude ještě dalších pět set let mluvit. Fakt hustý. A jak pak začalo hořet. To bylo dokonalý.“

Blázen kouřil joint, usmíval se a naprosto nic neříkal. Kdo může říci, že souložil s Marilyn Monroe.

V apartmá uběhlo několik dalších dnů, když se nenápadně naklonil Kokot ke Kapitánovi.

„Můj vůdce, asi sme zapomněli na Franka s Doktorem.“

„Stalo se jim něco?“

„Nevím, ale mám od Franka několik nepříjatých volání.“

„Už si mu volal?“

„Ještě ne.“

„Tak mu zavolej a zeptej se ho, co se děje,“ odpověděl Blázen a balil joint.

Kokot se zvedl a vytočil Franka. Po krátkém rozhovoru odložil telefon a otočil se ke Kapitánovi.

„Můj vůdce, Frank vzkazuje, že se s Doktorem nudí a kdy se prej vrátíme.“

„Vyříd' mu, že je debil a měl jít s náma, vrátíme se, až nás to tady přestane bavit,“ odsekl Blázen a věnoval se Phanovi, který právě dorazil.

„Chápu dobře, že chcete, abychom vás naučili pěstovat trávu a vařit perník?“

„Přesně tak, Kapitáne. Ostatní se fakt bavili a vidím v tom silný potenciál.“

Kapitán Blázen kouřil joint a díval se po šedivákovi. Ten poblikával očima, jakoby se snažil Blázna zhypnotizovat.

„Pongu, měl bys problém naučit šediváky vařit ten svůj perník?“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, rozhodně ne. Kdy mám začít s výukou?“ zvolal nadšeně Pong.

„Teď hned,“ odpověděl Blázen a otočil se ke Kokotovi, „ty dojeď k lodi, zkontroluj, jak to tam vypadá a přivez mi pytel semen, kterej mám v kajutě.“

Čas utekl jako pára z čínské čajové konvičky a šedivácká pěstírna jela na plný koule. Jejich technologie urychlování růstu rostlin byla neuvěřitelná. Blázen ocenil šediváckou štedrost, když dostal několik paměťových médií s detailní dokumentací. A což teprve perníková fabrika. Kdyby ji viděli Severokorejci s Číňany, posrali by se. Šediváci se s ničím nesrali a postavili varnu, která by sama zásobila půlku galaxie.

„Šéfe, tady asi máme hotovo. Žádní troškaři, žejo?“ zasmál se Pong a hrdě si prohlížel továrnu, kterou pomohl stvořit. „A perník umí skvěle, chcete ochutnat?“ Blázen zakroutil hlavou a v duchu si říkal, jestli to není krapánek přehnaný. Každopádně usoudil, že tady jsou hotovi a čas návratu nastal.

Večírek na rozloučenou proběhl u Phana doma. Sešli se všichni vespolek a ještě jednou zapařili. Během dlouhých rozhovorů Blázen pochopil, že nikdo z pozemšťanů se vracet nechce, protože si zvykli a mají je všichni rádi. Po pěti stech letech našli u šediváků svůj domov. Blázen jim jejich názor nijak nerozmlouval a k návratu nepřemlouval, byl celkem rád, že je všechny poznal, že si slušně užil s Marilyn, která z něj byla nadšená. Slušně se zase vyndali.

Phan je doprovodil na cestě k lodi. Tentokrát již bez překvapení se světelnými tunely a stázovými zbraněmi. K místu přistání dojeli právě ve chvíli, kdy zuřila menší přestřelka a Frank paprskometem střelil po nějakých flekatých tvorech, podobných šedivákům.

„Kurva. Šéfe, zmrdi zasraní,“ zanačoval Pong, vytáhl meče a než by řekl Jarda Švec Umělec, útočníci byli zbaveni svých velkých flekatých hlav s očima, ještě dlouho posmrtně blikajícíma nějaký nesmyslný titulky.

„Franku, co se tu stalo?“

„Kakapitáne, něnějaký zmmrdi toto tatady oobbklíčili aa sspupustili papalbu. Tatak sesem jiji ooppětoval aa papár jijich zazabil,“ vymektal rozrušený Frank.

„Co to je za zmrdy?“ prohlížel si Blázen mrtvoly.

„*Odpadlíci, zasraní vohnouti, nečekal bych, že se ještě vrátí,*“ zablikal Phan.

„Proč sou flekatý?“ zeptal se Blázen.

„*Sou nemocný, genetický postižení. Vznikli z nepovedených klonů, kterým se podařilo utéct. Kradou a zabíjí, aby přežili.*“

„Takže se nic špatného nestalo?“ ujistil se Blázen.

„*Ne.*“

„Ok. To rád slyším,“ Bláznovi se ulevilo.

Kokot opravil drobné škody a byl připraven k návratu domů. Proběhlo rozloučení, poslední polibky, jointy, lajny, výměny vizitek, zamávání a nástup do lodi. Zazvonil zvonec a výletu byl konec.

Nelze si ještě neodpustit oblíbený náhled do budoucnosti. Přeci jen vývoj na této nebohé planetě nabral po odletu Blázna a jeho přátel velmi nečekaných obrátek. Uběhlo asi pět set pozemských let a náhodný návštěvník z krajin naší Galaxie by spatřil velmi depresivní prostředí. Většina budov byla v dezolátním stavu, infrastruktura kolabovala, byznys, věda a společenské vazby byly v absolutním rozkladu. Šediváci se přestali rozmnožovat a jejich počet postupně klesal. Stíny kdysi silných bytostí se ploužily ulicemi a jejich vysmažené skelné oči zmateným blikáním prozrazovaly, že celá planeta se nachází v jednom velkém pervitinovém rauši. Jak se šedivákům podařilo dostat do takové nezáviděníhodné situace? Jednoduše.

Po odletu Kapitána jejich fabriky a pěstírny jely na plný pecky a za krátkou dobu si produkty získaly velikou oblibu. Šediváci rozjeli nekonečnou párty, která úplně nekonečná nebyla, protože se po několika desítkách let začal projevovat u šediváků nedostatek spánku. Ano, někteří dokázali nespát několik desítek let v kuse, což se časem projevilo na výkonu mozkových mentálních kapacit. Defakto jejich jediným a největším úspěchem bylo úspěšné rozšíření perníku a hulení po okolních planetách, takže během následujících stovek let zaniklo několik dalších celkem rozvinutých civilizací.

Postupem času nastala velmi zvláštní situace. Přeživší šediváci, kteří dostali na poslední chvíli rozum a šli se na pár let vyspat, se sjednotili a pokusili ze své, kdysi rozvinuté, civilizace zachránit poslední zbytky, které se ještě zachránit daly. Už nikdy se jim však nepodařilo dosáhnout původní

velikosti. Průlet šediváckou galaxií v čase by byla v tuto chvíli pěkná vložka, aby si mohl udělat divák představu o devastaci planet. Z ostrovů života se postupem stávaly polomrtvé skály se zbytky původních obyvatel. Některé planety ovládla příroda jiné byly kolonizovány novou rasou, která se pomalu, ale jistě šířila galaxií. Evoluce zapracovala a Bláznem vypuštění lidé ze stázových vitrín v muzeu se stali základem nové civilizace, která velmi rychle dosáhla vysoké úrovně technologické vyspělosti, postavila vesmírné lodě a začala šířit svoje geny, sílu a víru o Ježíši Superstarovi, který položil život za hudební festival. Bystřejší cestovatel by si velmi rychle všiml, že někteří jsou si vzájemně podobní a existuje velké množství lidí podobných Michaelu Jacksonovi, Marilyn Monroe, Bláznovi či Pongovi.